

A szerkesztő lakása:

Rimaszombat, Deák Ferencz-ut. 12. sz. Ide intézendő a lap szellemi részét érdeklő minden közlemény és levelezés.

Bélyegtelen levelet nem fogadunk el.

Kéziratot nem adunk vissza.

Az előfizetés díja:

Egész évre 4 frt.
Fél évre 2 frt.
Negyedévre 1 frt.
Egyes szám ára 10 kr.

GÖMÖR-KISHONT.

VEGYES TARTALMU HETILAP.

Melléklapja: „GÖMÖR-KISHONT T. E. VÁRMEGYE HIVATALOS ÉRTESÍTŐJE.”

MEGJELENIK MINDEN CSÜTÖRTÖKÖN.

Kiadó-hivatal:

Rimaszombat, Ujváros-utca 8. szám alatt (Tóthy-féle házban)
R. Vozary Gyula tanárnál. — Ide intézendők a kiadóhivatalt illető előfizetés, hirdetés, nyilttér és egyéb felszólalások.

A hirdetés díja:

Egy háromhasábos petitsor térfogata 6 kr.
Bélyegdíj minden beiktatás után 30 kr.

Nyilttér:

Egy sor 20 kr.

Előfizetést elfogad a „Gömör-Kishont“ kiadóhivatala Rimaszombat Ujváros-utca Tóthy-féle házban, nem különben minden hazai pósthivatal. Az előfizetés legzélszerűbben posta-utalvány útján eszközölhető. — **Hirdetést** csak a kiadóhivatal vesz fel.

Nagybőjtj elmékedések.

V.

Az első felelős magyar királyi miniszterium még meg sem melegeghetett bársony székein, midőn azon elemek, melyek mindenütt kéznél vannak a hol a vizet zavarni lehet, felvetették a kérdést, „hogyan lesz hát a felelősséggel, ha a vármegye marad mint volt? A vármegyét rendszabályozni kell.“

A válasz az volt: „arra most nem érünk rá.“

Vajjon valóban csak az a múlt volna a megrendszabályozás, hogy nem volt rá idő? — mert azt mégis csak fel lehet tenni annak a miniszteriumnak a tagjairól, hogy határozott tervvel mentek bele az állami szervezés munkájába. És fel lehet tenni még azt is, hogy birtak annyi államférfiúi bölcseséggel és belátással, hogy ha a felépítményt biztosítani akarják, az alapokat megbontani nem lehet feladatuk; hogy akkor, mikor a politikai és egyéni — mindig a feltétlenül szükséges törvény szerinti korlátok között — szabadságot a kiváltságokról, a szent korona és tagjairól, a nemzetesalád összes tagjaira kiterjeszti: azt annak élvezetében alig biztosíthatja állandóbb és hatásosabb módon, mint hogy ha részére az autonóm vármegyét érintetlenül hagyja s hagyja egyszersmind iskolának a politikai közélet számára!

Ugyanazon elemek, csakhamar ott termettek a második felelős magyar királyi miniszterium háta mögött is besugni azt az eszmét, hogy a vármegye incompatibilis volna akár a kormányval, akár a parlamenttel szemben.

A kormányval azért, mert hát ha eszébe jutna nem engedelmessé válna? A parlamenttel azért, mert hiszen nincs joga a képviselőknek utasítást adni, a közvéleményt pedig úgy sem a vármegye csinálja, arra valók a hírlapok.

Hogy a haza bölcsége vagy a második miniszterium lángeszű elnöke nem találták szükségesnek komolyan venni a sugdosást, hát azt a tény bizonyítja, hogy a jelen időknek jutott a feladat, azt a sirásó munkát megcsinálni.

Még Tisza miniszterelnök is csak 1878-ik

évben mutatta, hogy reflektál az eszmére — fenyítésként, ha egyik vagy másik vármegye a fuziótól idegenkedett vagy hajlandóságot mutatott kötelekeiből kibontakozásra.

Mert hogy másként alapos oka nem lehetett rá, az bizonyítja, hogy elkövethette a kihonosítási törvényt, megtudta csinálni a véderő törvény lázító szakaszait — de nem vállalkozott a reformra, mely alapos rendszerváltoztatás e meliori in pejus.

Tekintsünk bár végig a közigazgatás egész vonalán; apró inconvenienciákkal találkozhatunk; de az alsóbb rétegekben, az egy nemzetiségi kérdést kivéve, semmi oly tény vagy mulasztás nem található, mely a közigazgatási intézménynek és rendszernek lenne felróható tehetetlenség vagy lomhaság ezimen.

A sikkasztás nincs nevéhez tapadva. Az sehol sem az intézménynek hanem az egyéneknek a bűne.

Az egy rendőri szolgálatot nem képes teljesíteni — azon egyszerű oknál fogva, mivelhogy az állam kivette a kezeiből a rendelkezése alatt állott rendőrséget; s ha a csendőrség szolgálatát igénybe veszi, azt külön esetről esetre fizetnie kell. Miből fizesse?

Azt mondják, hogy a közigazgatásnak mindenütt ott kell lenni; az eshetőséget előintézkedéssel megakadályozni, elhárítani: de maga szorosan helyhez van kötve, és előtte a fa, melytől az erdőt látnia lehetetlen.

Bizonyára, ha valakinek eszébe jutna az okokat keresni, melyekre mint amaz apró közigazgatási hibák visszavezethetők, melyeket a vármegye bünlajstromába divat kemény betűkkel felírni, — és valakinek eszébe jutna, a sajtószabadságra hivatkozva, azokat az okokat kissé szellőztetni: sokkal kedvezőbb lenne a világítás, mely a vármegye nyílt arculatát érné.

A nemzetiségekkel szemben a vármegye sem gyűlölködő, de szilárd álláspontot foglal el. — Ha mégis zsurlódás közben a kormány közvetítése szükségessé vált, nem a szervezeti ügynek szolgált a közvetítés, hanem a nemzetiséginek.

A községi háztartás szabályozása tárgyában évekig nem lehetett megállapodásra jutni, mert a szabályrendeletet a helyi körülményeknek megfelelő szerkezetben nem egyeztetett meg más vármegyék hasonló szabályrendeleteinek rendelkezéseivel. Targyalni kellett, — meg meg tárgyalni.

Általában a szabályrendeletek sorsa nagyon sajtószertű a miatt, hogy annak megalkotását a miniszterium megköveteli, de azt meg nem engedi, hogy abba oly pótló intézkedés felvételével a mi a törvényből kimaradt, s a gyakorlat tényleg életbe is lépteti. Mire való akkor a szabályrendelet ha pótló intézkedéseket fel nem vehet?

Nem-e természetesebb volna, ha miniszteriumok gondoskodnának a „szabályzat a törvény végrehajtásához“ megszerkesztéséről, ha már arról van szó, hogy az eljárás mindenben országosan egyenlő legyen, és nem szükséges, hogy a helyi érdekek csak valamennyire is figyelemre méltatva legyenek?

Avagy a vármegyének róható-e fel, hogy egyes rendelet intézkedésnél számba nem vették a különbséget, mely a városi és vármegyei törvényhatóság közt a tér és időbeli viszonyok tekintetében létezik?

A vármegye volna akkor is a hibás, ha esetleg a rendelet végrehajtásának a lehetősége ahoz volna kötve, vajjon a községnek a szükséges pénzüsség rendelkezésére áll-e?

A vármegye volna az oka, miért, hogy községei nem valamennyien örvendenek azon kellemes helyzetnek, hogy háztartási költségeiket fedezvén, szakadatlanul rendelkezhetnének tetemezebb felesleg készlettel!

A meddig a fent létező hibák nem korrigáltnak, a közigazgatás lent semmivel sem lesz jobb. Ha kapkodó fent, tétovázó marad lent.

Az pedig édes kevés vigasztalásnak miszerint nem fog ám merni senki hozzá nyulni, mert az már csak — bocsánat csak, de királyi lesz. **Ósdi Rókönyő.**

T Á R C Z A.

Te és én.

Szép vagy te kedves, illatos virág,

Mint a május bíbor hajnala:

Mig én rólam azt mondja a világ,

Oly rut vagyok, mint az éjszaka,

Kedves is vagy te édes egy világom,

Mint a csaska esermely-csobbanás,

S a ki a legdurvább a világon:

Én vagyok az, hisz ki volna más.

Olvasok vagy . . . A tollad is mi szép?

Homlokodon múzsa-csók ragyog:

En meg nem értek semmihez, mikép

Hal a dalhoz . . . Tudatlan nagyok.

Szellemesség vert tanyát tebenned,

Mint a harmat róza kelyhébe

Ezt a kedves drága harmat-cseppet

Elverték én tőlem messzire.

Hirneves vagy . . . ünnepelt vagy . . . Égi

Dicskoszoru földi fejedet . .

Enyémét a feledés árnyéki

En, én vagyok csak elfeledett . . .

Gazdag is vagy édesem. Te beléd

A földi kincs szerelmessé lett . .

Mig tőlem a kincs elfut szeretszét,

Rám csak rongyot rakott az élet.

Jobban tudsz te, mint én. — mindent tenni,

Mindenben felülmulsz engemet . .

Csak egybe nem . . Nem tudsz úgy szeretni,

A mint én szeretlek tégedet.

Juhász László.

Memento Carnevali.

Carneval hercege nyugalomba vonult — — eltűnt, meghalt a jövő feltámadásig. A bukott nagyságokat emlébeszéd kíséri magányukba, nem érdemi-e meg ez a hegyes sapkás fejedelem, hínek uralkodása alatt olyan vig napokat éltünk, hogy megemlékezzünk róla?!

De miként? — — Szépet és jót írni a farsangról, megénekelni a bálkirálynőket — — ez nagyon chablon-szerű lenne — — már semmi újat sem mondhatnék.

Tudják mit? kedves olvasóim? — — vizsgáljuk meg az árnyoldalát ennek a fényes képnek — — azt hiszem ez sokkal eredetibb lesz és talán fedezünk valami újat is fel . . . Carneval hercege pedig kegyesen elfelejti a jövő farsangig ezt az árulást hűtlen alatt valójának.

Fáradtan tette le a cigány kezéből a vonót — egy végtelen viradti csárdás után — — vége van a farsangnak.

A mamák egy-egy kisebb rangu nónával pótolják az átvirasztott éjket — —

A papák fáradhatatlanul takarékoskodnak és napjában 24-szer átkozzák el az ujkori Minotaurust — — Carneval szerzetet, kinek olyan könnyen csuszna a torkán ropogós százások.

Hát a lányok — — a bálkirálynők? Ők a bál alatt fülökre sugdosott bókokon merengenek s nagyokat sohajtanak gondos papájuk intésére: „ne pazaroljátok emlékeiteket fiaim, sokáig kell annak eltartani — — egy egész hosszú éven át.“

Mert az ifjak, a hős dandyhad kimerítette magát testileg szellemileg annyira, megtette rendezői kötelességét olyan lelkiismeretesen, hogy bizony nem esodálkoznám ha ítélet napkor attól ténne függővé feltámadását, hogy hintót küldjenek értők a mennyei angyalok. — —

„Alusznak ők a hősfiak duló csárdás után — —.“
Itt a bőjt! a zajos Carneval hercege uralma után, annál ridegebbek, annál csendesebbek az elmékedés napjai. Akkor mindenki mulatott, egyik a másikon tett túl jó kedvben — — míg megszólalt a hamvazó szerdai

harangszó és sirjába kísérte az ünnepelt uralkodót — — vége van a farsangnak!

Hová tűntek a báli termeket betöltő ragyogó sokaság?

Ki tudná azt?!

Némelyek jól sikerült „gechäft“ után most boldog mámorban élvezik Italia kék ege alatt a rendezett finanziaális ügyek régi nélkülözött állapotát.

Vannak olyanok is, kik szőr esuhába öltözve, fejükre hamut hintve, vezeklik annak az egy pohár pezsgőnek a bűnét, a melylyel „többet ittak“.

Sokan reményeik hajótörött roncsait kísérik könnyes szemmel — — s kétségbeesett türelmetlenséggel várják az olvadást, hogy a zajló hullámokba temethessék csalódásaikat. — — Szerencsére az idén nagyon későn tava-szodik s mikorra a hullámsir megszabadul bilenseitől — — a báli episod rég feledve lesz.

Hamvazó szerdán a harangszó nagy terveket temet és nagy eseményeknek a diadalát hirdeti, szinte megdöbbenve hallgatom a néma esendben ezt a jelentős harangszót.

Ugy e kedves olvasóim — — nem ilyen bonyolított, fontos eseménynek képzelték a bált s ha elmerengtek előtte vagy utánna — — álmaik sokkal rózsásabbak voltak.

Ugy mint a régi időben, mikor egy 4 pengő forintos túlle ruhában kivilágos kiviradtilg táncoltak a leányok, nem volt szükséges egyéb kellék, mint könnyű láb és tánczudomány.

A mai jeunesse doré sokkal követelőbb, megkivánják, hogy a telegkönyv rendben legyen, a ruhát Monasztéri remekelje s ha még jól is tud banni a legyezőjével — — elérheti, hogy nógatás nélkül viszi tánczolni.

Olvasóim naivabb fele, haragosan vonják össze szemöldökeiket erre a rágalmazásra, de bizony a nagy közönségnek már semmi újat sem mondok ezzel.

Jöjjenek adják ide kezüket egy pillantást vetünk a coulissák mögé s meglátják milyen tapasztaltak lesznek egy fél óra alatt.

Csak aztán nagyon meg ne ijedjenek a vigyorgó

Pár szó szarvasmarhatenyésztésünk érdekében.

II.

Szarvasmarha tenyésztésünk egyik akadályozó okául a tenyész anyag beszerzését is említik. Főleg a bikák vételét vélik ilyenek kisbirtokosaink s földművelőink.

Nagyobb birtokosaink e részben is előnyben vannak. Összeköttetések s általános intelligenciájuk folytán. A gyengébbeket támogatni általános kötelesség. — Hiszem ugyan, hogy némelyek az egyszerű földművesek sorsával való foglalkozást pusztán idealizmusnak tekintik. S csakugyan van több ok, a mely a mellett szól, hogy ily értelemben is az ő ügyüket a magunkénak tekintjük.

Utalhatnánk a történelemre, melyben minden léptenyomon jeles példát látunk arra, hogy a föld népe mily döntő tényezőt képezett. De ne a multat, hanem tekintsük a jelent. Hányszor tapasztaljuk, hogy egy-egy kizsákmányolt birtoktesttől elfordul az, ki kiaknázta, s az ilyen állapotra jutott birtokot a föld szegény népe megszerezve javíthatja a maga szerény tehetsége ez képest.

Nemcsak ideális, de nemzetgazdasági szempontból is kívánatos az ily támogatás. Ily intenzív hatása alatt mondá ki elvileg magas kormánynak „a kisbirtokosok állapotjának javítása tartandó szem előtt.”

Nem tudok gondolni nagyobb jótétet népünkre, mint ennek az elvnek érvényesítését. E cél elérésére szükséges eszközök nincsenek azonban teljesen kihasználva.

Állítják, hogy nincs figyelembe véve a magyar ember konzervatív természetén kívül bizalmatlan sajátja. Kivált az egyszerűbb népek felsőbb irányában. Ebből magyarázzák ki azt, hogy a közgazdasági előadók biztatása bikáért való folyamodásra hányszor marad eredménytelen törekvés.

Ennek következményeül állítják, hogy az ország nem egy pontján látható ez idő szerint is „a falu két legokosabb emberét szekerre ültek, s addig keresnek bikát, míg nem találják.” S mintsem mint ők mondják, látatlanul folyamodjanak, utjukba kerülő olesó állatot szereznek be. S lehet gondolni, hogy az eredmény megfelelő az előzménynek.

Az ember észjárása bizonyos helyi viszonyok ismeretének hatása alatt áll. Ennélfogva lehető, hogy fentlebbi állításom minden körülmények közt nem lehet jogosult. Sőt véleményem szerint, a nagy magyar sikágon még kevésbé kellemetlen jelenségek is ritkán fordulnak elő.

Eme kívánság azonban az ország minden részében méltányos, tehát ott is, hol nyugati fajtára mutatkozik kereslet.

Kisgazdáinknak hazánk sok helyén ez képezi ohajtásukat. Istállójukba oly tehenet kívánnak, mely tejet adjon bőven, oly borjut, mely világra jötte után meglehetősen súlyos is legyen, mert ha az nem fűző, nem is neveli fel, hanem csakhamar vágóhidon értékesíti.

S az ily észjárással szemben egyesek hasztalan iparkodnak ismételn, hogy a nyugati fajta degenerálódik, elkövesedik. Bekövetkezhetik, kivált ha nem fordítunk gondot a takarmányozásra s elhelyezésre. Viszont tudunk eseteket, mikor importált állatok ivadékai súlyban nem visszaesést, hanem gyarapodást mutattak fel. Pedig ezeknél is, a takarmányozás nem érte el netovábbját.

Azt az állítást, mely szerint importált állat nem válhatik be, nem lehet bizonyos körülmények közt igaznak venni, sem állattenyésztés, sem növénytermelés szempontjából.

Ez állítás valósága esetén nem volna tengerünk, dohányunk, burgonyánk, de nem volna lóállományunk sem olyan, a milyen ez idő szerint van.

Különb a külföld szarvasmarhatenyésztésében az importálás ép úgy meg volt, mint az utóbbi időben nálunk Magyarországon.

Anglia, Franciaország, Ausztria, Németország stb. már a XVI-ik századtól kezdve importáltak, s azt hiszem, nem volt okuk megbánni tettüket.

A behozás szükségessége a magyar fajta szarvasmarha mellett még inkább előtérbe léphetett.

Mert mint lehetne a magyar fajtából tejelő állatot formálni? A lehetőségét nem merném tagadni. De a cél

vázlat, melyet az illatos ragyogó öltözet, a mosolygó álaréz fed — — csak az ilyen magam fajta pessimista találkozik vele ebben az ijesztő alakban.

Sokan soha sem fedezik fel, hogy a pompás öltözet a mosolygó álaréz milyen rut vázat rejt, de persze vannak aztán olyanok is, kik egy rövid aranyos álom után megismerkednek vele s gúnyosan mosolyognak a farsangi par force mulatókon.

Nézzünk be egy bálterembe gazdag deraperia virág borítja a csupasz falat — — a világ négy tájáról összegyűlt közönségre fényözönt árasztanak a csillárok.

Az élet színpada, mindenki örönek erejével vigjátékot ad elő, pedig némelyeknek majd a szíve hasad meg mig mosolyog s az eles megfigyelő könnyen észreveszi a mosolygó álaréz alatt az arcz valódi kifejezését.

Szívükből, lelkükből látszanak jól mulatni, de egy-egy titkos sohaj, mely akaratlanul utat tör — — szomorú tittokat árul el.

S mi hozta őket így össze? néha maguk se tudják. Hire megy hogy a x . . . i megye bálon mindenki ott lesz — — lehetetlen elmaradni.

Egy kis reklam az ügyes rendezők részéről s száz meg száz ember gyűlik össze: mulatni. Honnan jöttek? s mi a tervök tulajdonképen? — — Hát tánczolni természetesen.

Milyen naív felelet! néha maguk sincsenek tisztában vele — — hát még más, hogy tudná kisütni az igazi okot.

Ki jött szokásból, — — kit hoztak, kit küldtek — — beláthatatlan az a háló szövődék, mely már bál előtt összetartja ezt a társaságot.

Minden egyesnek meg van a maga célja, finoman szőtt terve — — némelyek valóságos életkérdés megoldását várják itten. A táncz mulatság: ez a paravent az ürügy, melyet célegérnek állítottak ki — — s ez az oka, hogy olyan kevesen tánczolni igazi jó kedvvel.

Nem hiszik?!

Kérdezzük csak meg azt a csinos égszínű felhőbe burkolt angyalt, a ki olyan ártatlanul cseveg a legyezője mögött azzal a fesch barna ifjával, hányan s mióta mu-

eléréséhez csak a jelenlegi tulajdonainak lerontása árán juthatnánk. Csak ha elvesztené edzettségét, melynek folytán páratlan jármozhatóságra, csak ez eset en kerekednék felül ama petyhüdtöb szervezet, melynek eredménye több tejnek szolgálatára.

Részemről oly irányban szeretem tudni a magyar szarvasmarha jellegét s továbbfejlesztését, a minőben az van, s a minőre alakult hosszú évszázadok alatt. (Búváraink szerint, lásd br. Nyáry Jenőtől „az agteleki barlang mint őskori temető”, a magyarok bejöveteleivel egyidőre teszik.)

Az ily szilárd fajta mellett érezzük szükségét, ott hol egy jellegű előnyösnek tapasztaltak, hogy annak beszerzése könnyű módon legyen eszközölhető.

Van ugyan az országban a nyugati fajtából is mintegy hetven törzskönyvezett pepineriánk, s ha a beszerzés innen történhetnék, nyugodtak lehetnénk. Vevő és eladó egyaránt örülhetne annak. — A baj azonban onnan származik, hogy a fentjelzett pepineriák elosztódása nem a vidékek s tenyészkerületek kívánságainak megfelelőleg alakultak.

A hazai térképen több terjedelmes rész, e tekintetben elhagyatottan áll. S így a tenyészanyag beszerzéseért folyamodni kell. S bár szíves meghallgatást s elintézését nyer, de mint fentebb érintém, ez nem általános sajátja népünknek.

Az ily vidékekről a község megbízott emberei, nem a tenyészállat vásárt keresik fel, melynek híret sem hallották, hanem legjobb esetben a legközelebbi állami telepet, földműves iskolát, tanintézetet stb., hogy ott szerez- zék be a szükséges tenyészanyagot.

Erre való hajlamuk, annyival inkább volna meghonosítandó, mert ott takarmányozási, s más hasznos tapasztalatot is szerezhetnek.

Tudjuk azonban a gyakorlatból, hogy ezen telepek tenyészanyagára a kereslet oly nagy, hogy gyakran még előjegyzés mellett is, csak hosszú időre teljeshedhetik be a vásárlás lehetősége.

Utalhatok a „Földművelési értesítő”-re, melyből tapasztallhatjuk, hogy a nyugati fajta bikákból, különösen a Siementhaliakból, a kínálat felette kevés. Pedig határozottan tudom, hogy ezekre az állatokra, a kereslet tetemes. A test tömegessége, ugy a kifejlődött állatoknál, mint a borjúknál, nem válogatós természetűek a takarmányozásnál, a kielégítő tejadás, sőt könnyű igára való alkalmazhatóságuk teszik keresetté. Az egy-két esetben előfordult tenyészetek megbetegedése, nem fogja megrontani azt a jó véleményt, a melyet e fajtaról, alkottunk magunknak.

A keresletnek megfelelőleg, a meglévő állami telepeken, a nyugati fajta bikák létszáma fokozandó volna.

Fokozandó volna talán, vétel útján oly tenyészítőktől, kiknek az a panaszuk, hogy előállított tenyészanyagukat nem tudják megfelelő áron értékesíteni. A tiszta fajtát tenyészítőket ily módon állataik eladása által nyernének díjazást.

Erre vonatkozólag általános értékű precedenst találunk a lótenyésztés terén a ménésikók vásárlásánál.

Hogy ez mennyire lehetne keresztül vihető a gyakorlatban, az, az intéző körök elbírálása tárgyát képezi. Annyi azonban kétségtelen, hogy ily alapon minden tenyész kerület egy hatalmas gőcponttal bírna.

De ha talán a gazdáknak ez az ohajtása oly nagy, hogy bármely ok miatt teljesíthetetlen, nem hisszük, hogy hasonló lehetne mondani, a magántenyésztők eladó állatainak pontos nyilvántartása által, például ha közöltetnék az eladható tenyész bikák kora, magassága vagy súlya s ára, mi a jelenlegi állapottal szemben határozott javulást eredményezne.

Grasselli Miklós.

Törvéyszéki esernök.

Márczius 19-én esütörtökön. 1. Hatóság elleni erőszak büntetével vádolt Baren Szűcs Krisztina. — 2. Lopás büntetével vádolt Gál Mihályné. — 3. Súlyos testi sértés büntetével vádolt Gyureso György. — 4. Sikkszáttal vádolt Szakal Károly elleni végtárgyalások.

Márczius 23-án hétfőn. 1. Lopás és orgazdaság büntetével vádolt Králik János és társai elleni végtárgyalás

kálnak ezen a tét a tét-en? S fülíg pirulva rémülten fogja a kiállhatatlan inquisitorra emelni gyönyörű szeméit.

No de ne zavarjuk őket! Irjuk oda békéltetőnek a legyezőjére:

Kis legyező szelid halk fuvalma
Enyhítőleg szálj a kedves arezra
S ha összejö ottan a bánattal
Vidd el azt is esedesen magaddal.

Kérem nézzék ezt a pezsgőző társaságot, melyet a szerencsés véletlen (?) hozott össze. A pezsgő folyik, a zene szól, hangosan vígan kacagznak.

Az a szép leány, kit Fortuna a két csinos dandy közé ültetett — — csak úgy szikrázik a szellemtől.

Psz! most nem figyelnek ide, — — az én finom hallásom, mind kiveszi a slagwortokat az ártatlan esze-vegésben — — nézze ezek a rendezők.

Ügyességük, leleménységük kijátszik minden véletlent; velük nem mérközhetik se Fortuna, se a gondviselés. Ezt a jelenetet még a mult thea estélyen tervezték s ki is vitték fényesen, a mint láthatja.

Jósoljuk meg annak a magas fiatal urnak, kit barátaí alig tudtak rábeszélni az eljövételre (állítólag) hogy finoman szőtt terve megbukik, még pedig azért, mert azt a csinos barna ifjút kifejejtették joakarói a számításhól.

O kedvesebb áldozatot égetett Amor oltárán s most a szeszélyes istenke nyilai az ő érdekeit szolgálják.

Parancsolnak még valamit?

Érdeklí talán Margit nagysád, hogy dühös udvarlója ezzel az ömlengő szerelemmel biztosítja magának a Z — tanti örökségét?

Vagy eláruljuk? hogy a degagirt Irénke udvara a telekkönyv lapjain szívtá magába a szerelem tudományát.

Kifejessük? hogy ennek a kis ártatlanságnak oda votott érzelmes szavak az „elefánt” 25 kg. rizsét képviselik — — s hogy a rendezők minden athletai ügyességüket kifejtik, míg egy tánczost sikerül schiebolni szegénykének?

Márczius 15. Rimaszombatban.

Mentől távolabbra sodorják a gyorsan lefolyó évek a nagy nap emlékét, annál világosabb színben tűnik fel szemünk előtt jelentősége. Kunyhóban és palotában egyformán érzik az immár jóformán testté vált igék áldásos voltát, s évről-évre hatalmasabban nyilatkozik a nemzeti szellem, midőn a kegyelet adóját a hálás visszaemlékezésben lerója. Pár évvel ezelőtt márczius 15-ének nyilvános megünneplése csak az iskolák falai között nem keltett feltűnést azok előtt, kik a loyaltás köpenyében burkolózva akartak szakítani a nemzeti tradíciókkal, s ma már alig van vidék, melynek központjában ne rendeztek volna ünnepélyeket a hazafias érzelmű honpolgárok, s ne adtak volna kifejezést azon érzelmeiknek, melyek a negyvenhárom év előtti nap vívmányainak emlékére ajkaikra tolnak. Azt hisszük, nines oly gondolkozású ember ez idő szerint Magyarországon, ki e nap megünneplését még gondolatban is illoyalisknak vélné, miből a-on jogos reményünk beteljesedésére következtethetünk, hogy márczius 15-ének általános nemzeti ünneppé való avatására többé ninesennek számba vehető akadályok.

Városunkban a délelőtti isteni tisztelet alkalmával a kálvinista templomban kezdődött meg az ünnepség. Az „Im bé jöttünk nagy örömmel” kezdetű gyönyörű zsolozsma elhangzása után Kölesy „Hymnus”-át énekelte el a reform. dalos-kör, majd Szalóczy Dániel lépett a szószékre, hogy a szónoki hév teljes erejével figyelmeztesse a hívőket a nap jelentőségére, mesteri vonásokkal esetelvénnak kezdetben tragikus, de később lélekemelő eredményeit, míg a hallgatóság figyelmét lebiléneselő szónoklat buzgó imába hajlott át a magyarok istenéhez, hogy e sokat szenvedett nemzet egére lassanként felderült napot soha se homályosítsa el a szenvedések fellege.

Ez alatt a hazafias szellemben nevelkedő gymnasiumi ifjuság néhány tagja a gymnasiumi épület hatalmas homlokzatát díszítették fel számos nemzeti zászlóval, jelezve, hogy a falakon belül is hazafias ünnepélyre készülnek.

Délután 3 órakor igen nagy számú és díszes hallgatóság gyűlt össze a főgymnasiumnak újonnan épült tornacsarnokában, hol először is a főgymnasiumi énekkar dr. Veres Samu vezetése mellett szépen és hűvel énekelte el „E szép hazában . . .” kezdetű férfi négyest. Majd ugyancsak Veres Samu önképzőkör elnök olvasta föl hazafias szellemtől áthatott megnyitó beszédét, a melyben lelkesedéssel emlékezve meg hazánk évezredes viszontagságairól, híven esetelte a márcziusi eseményeket és szép szónoklataért, magvas gondolataiért lelkes tapsviharral jutalmazta meg a hallgatóság! — Erre Vinis Viktor VIII. o. tanuló szavalt a melegséggel Kozma Andor alkalmi költeményét. — Ezt követte Kovács László VIII. o. t. tanulmánya Petőfinéről Szendrei Juliáról. — Aztán Abonyey Pál VIII-ik osztályu tanuló szavallta Ábrányi Emilnek „Honvédek sirja fölött” című versét, mire ismét az ifjusági énekkar hazafias indulója zendült meg, — melyet Petőfinek közkedvességű „Járjatok be minden földet” kezdetű gyönyörű férfi négyesét igazán szakértelemmel és meleg érzéssel adta elő. Erre Bazovszky Lajos VIII. o. t. rajzolt az 1837-diki kiegyezésről ügyes vonásokat, majd Ladányi Béla tehetséges ifjunak „Egy a sok közül” című rajzát olvasta föl. Kovács László, végül pedig Novek Béla VI. o. t. szavallta el az ő korához képest is kiemelkedő ügyességgel egy alkalmi darabot. Legutoljára a zsenge vonós-zenekara „Induló”-ja ragadta

Nem! — — nem szólok egy szót sem — — régi igazság, hogy beszélni ezüst de hallgatni arany. Ha nem vigyázok nyelvemre egyszer azon veszem észre magam, hogy akaratlanul kirepültem az ajtón.

Vagy úgy elszólok magam, mint az a dühös kritikus, a ki azt mondta, hogy Z. . . . i bálban százhusz kifestett lányt olvasott meg és tényleg csak 99 volt ott. Nem absurdum az ilyen rossz nyelvűség?!

No meg nem is akarom a kedv s „újságokat” kétségbe ejteni, hiszen már most is egészen elszomorodottan merengnek lepezéseim felett.

Ne hallgasson rám ne, higyeje el csak a felét annak a mit mondok — —

Igaza van — — van még őszinteség, van még olyan elpusztíthatatlan jókedv, mely szívből járja a csárdást — — s olyan szív is, mely szerelmes, tisztán azért — — mert szerelmes.

Higgyen, higgyen erősen hiszen úgy is elkerülhetetlen a csalódás. Elég lesz ha majd akkor szegődik hozzá — — s akkor majd együtt kritisáljuk a világot. Eszrevesszük a tragodia mellett a comicumot is — — és nagyszerűen mulatunk a más rovására.

Higgyen a szép álmokban — — mig majd kegyei is beáll kritikusnak s úgy megszólja, olyan finom gúnynyal szemléli azt a tarka csillogó sereget, mint a veteránok.

Megkérdezi magában valahányszor hallja a pezsgő durranását: ugyan ki megint az a kétségbeesett, a ki par force montirozza magát, hogy el ne maradjon a compániától?

S nem hiszi el csak minden tizediknek, hogy nines valami mellékes kis „geschäftje” a keringőzés mellett.

Hát csak jövel Carneval! hadd folyjon a pezsgő — — szóljon a hegező busan, keservesen — — Mulassunk még tiszter „egyszer utoljára” s feledjük el a csillogó vázat, melyet Carneval herczeg — — pompa, fény és aranyba öltöztet.

Arcturus.

tapsra a jelenlevő közönséget, a mely valóban ritka élvezetben részesült ez alkalommal is. Nem is volt hiány tiszteletben és éjénzésben, mert e műsor minden pontját és előadóját kellő tetszéssel nyilvánította a szépségű hallgatóság. Kár, hogy a tornacsarnokba nem férhetett be minden érdeklődő.

Este 8 órakor kezdődött a kaszinói bankett melyen társadalmunk intelligens tagjai — mondhatni teljes számban — vettek részt. A nagy játékteremben felállított asztalok körül mintegy 120-an foglaltak helyet s Palócz Kálmán jól szervezett zenekarának pompás magyar nótái mellett a nagyszámú társaság csakhamar lelkesült hangulatba jött. Az első felköszöntőt a kaszinó érdemes igazgatója Török János törvénzi bíró mondotta szónoki figurákban gazdag beszédének konkluziójaként elítelve a hazát. A jeles szónok az érdelem közvetlenségével esetezte azokat az időköt, melyekben, mint fiatal honvéd, maga is részt vett. — Baksay István a szabadság napjainak legnagyobb élő tanuját Kossuth Lajost köszöntötte fel avval a hévvel, melyet tőle már megszoktunk. Kevéssel ezután a felköszöntők egész árja indult meg, Lőrinczy György a kaszinó elnöke Török Jánosra ültette poharát. Hevessy Bertalan az ifjúságot, mint a jövő reményeit elítelve, nagy hatással idézvén Ábrányi Emilnek egy alkalmi költeményét. Molnár József a 48-as honvédek jelenlevő tagjait — kik ez alkalommal csekélyebb számban jelentek meg — elítelve, majd ismét Török János ültetett poharát a független gondolkozású polgárok egészségére. Ezután egymást érték a felköszöntők, melyek közül felmentjük a következőket: Széplaki Lajos az egyetértésre, Glaufl Pál, Bornemisza László alispánra, ki főispáni (fűtyülő) nélkül vezeti a (locomotívhoz hasonló) vármegyét, Tomesányi László a zenebírát Samarjayra, Kostyál a megyei autonómiára, Hevessy B. Lőrinczy Györgyre, Dr. Veres Samu az öregekre, kiknek példáján az ifjú nemzedék tanul, Török János a jelenlevő hírlapírókra, Kishonthy Gyula Szabó Gy. polgármesterre, Institorisz Endre az állami közigazgatásra, Hevessy Bertalan a független bírói karra, Szöcs Miklós Institorisz Endréről stb. — Egy szóval lelkesedésben és szóban nem volt hiány s az emelkedett hangulatu közvacsora csak a késő éjjeli órákban ért véget.

A polgári olvasókör ünnepe sem volt csekélyebb a többi e nemű ünnepléseknél, mert mintegy 70 lelkes tag vett részt az olvasó-kör helyiségében és töltötte el kellemesen és hasznosan az időt. Lefolyása az ünnepségek a következő volt: Este 8 órakor Wagensommer János karmester vezetése mellett a dalegyesület volt tagjai énekeltek el Kölesy Ferenc „Hymnusát. Utána Rábely Miklós egyesületi elnök mondott igen lelkes megnyitót, melyben különösen kiemelte, hogy manapság már nem fegyverrel, hanem a munka és szellem hathatós előmozdításával segítjük elő hazánk fölvirágzását és győzhetjük le az ellenségeinket. Ezután ismét a dalkör énekelte, még pedig a Petőfi „Talpra magyar“ját, a negyvenhárom évvel ezelőtt felszabadított sajtó legelső termékét. Erre Gaskó János szavalta lelkesedéssel Tóth Kálmán költeményét az „Előre“ eziműt. Megint a dalkör szólalt meg, előadva a „Kossuth nótát.“ Majd Szabó József értelmes iparosunk olvasott fel 1848-ra való visszaemlékezést, mit a dalegyesület éneke követett, zengedezvén Vörösmarty Mihály „Szózat“át, melyet az egész jelenlevő közönség is együtt dalolt.

E csinosan összeállított program bevégezése után következett a társas vacsora, mely alatt először Éva János köszöntötte fel számkivetett nagy hazánkiát, Miskolczy István Wagensommer karmestert, az ismét Kossuth Lajost elítelve. Szóltak még Szabó Lajos, Rakottyai Danó, Gaskó János, Róth Lajos és mások, mindannyian egyik másik kiváló egyéniséget elítelve. Az ünnepségek éjféltutáni 2 óra vetett véget, a mely a legkedélyesebb hangulatu volt kezdetétől a végéig. Ez alkalommal lelkes polgáraink nem feleltek a Tompa Mihály emlékére sem, gyűjtve az emelendő szoborra 9 fnt 02 krt.

Helybeli hírek.

Megei közgyűlés. Gömörmege rendes tavaszi közgyűlésének határnapját Bornemisza László alispán ápril hó 3-ik és 4-ik napjára tűzte ki. Az alispán felhatalmazást kért a belügyminisztertől arra nézve, hogy a Kubinyi Gusztáv nyugalmába vonulásával megüresedő rimaszombati járásbeli főszolgabírói állást helyettesítés által ideiglenesen betölthesse. Mint értesülünk a főszolgabírói állásra Kubinyi Andor árvaszéki előadó fog helyettesül kinevezetni, s valószínűleg annak idején végleg is megválasztatni.

Esküvő. Szabó József, közkedvességű polgártársunk és városi tanácsosunk leánya, a fiatal özvegy Julianna asszony tegnapi este esküdt örök hűséget Varga István ifjú polgártársunknak a helybeli ev. ref. templomban.

Sio Ferencz szavalóművész tegnapi délután 4 órakor a főgymnásium tornatermében tartotta szavatait az intézet tanárára és ifjúságra előtt. Ma este 8 órakor pedig a kaszinó nagytermében rendez nyilvános előadást. Műsora: 1. „Az udvari ember“. — 2. „Szeretem a nőket“. — 3. „A hajótörés“. — 4. „A légy“. — 5. „Desperat ur“. — 6. „A rákok“. — 7. „Külön szobában“. — 8. „Tetemre hívás“ Arany Jánostól s 9. „Az örült“ Petőfi Sándortól. — Jegy kapható Miskolczy István czukrásznál.

Itt a tavasz. Elégé megsanyargatott télapó 98 napon át, ha szigorúan csak azt az időszakot vesszük, melyre az állandó fagy esett. De ha a hőmérsékletnek 0 fok alá süllyedését s az első havazást tekintjük a tél kezdetének, úgy azt okt. 21-től márcz. 11-ig 140 napig

tartó tének mondhatjuk. A gyors változást nagyon érezzük. Szemléletmást fogyott el vidékünkön a hólepel vastag jégkérgével. A nap sugarainak hatása 20—25 C°-ot jelez, még árnyékban is 13 fokra emelkedik a hőmérő higánya. A levegő annyira enyhe és tiszta, hogy beszívása szinte jól esik. Az utóbbi öt napos eső meg annyira sietette a hó olvadását, hogy a hegyekről lerohanó víz a Rima völgyét napokra árasztotta el a nélkül ugyan, hogy jelentékeny károkat okozott volna. Az időjárás gyors fordulatát jelzi egyébiránt azon korai villámlás és menydörgés, melynek e hó 15. és 16-ik napjainak esti óráiban tanui valánk. A természet is megünnepelni látszott a szabadság napját azzal, hogy az ég is kitzte a maga tricolorját, a szép szivárványt.

Városunk anyagi ügyeinek rendezése és emelése ügyében a képviselőtestület által kiküldött bizottság e hó 9-én tanácskozott Szabó György polgármester elnöke alatt. Már ezen első tanácskozás alkalmából több figyelemre méltó eszme pendített meg. A bizottság a teendőket egymás között megosztván, 3—3 tagu albizottságokat küldött ki a városi adósságok esetleges egyesítése, conventiója, a felesleges épületek értékesítése a földbirtokok jövedelmének emelése s új jövedelmi forrásoknak tanulmányozására s a javaslatoknak egy rövid idő alatt tartandó új ülésen való előterjesztése czéljából.

Sorozás volt a napokban városunkban. A helybeli 83 hadkötelezett közül 21-et a közös hadsereghez, 2-öt a honvédséghez vettek be.

Szalonka-ideny. A vadászok legnagyobb gyönyörűsége a szalonka-húzás ideje itt van. Az első húzást Badiny Gyula főkapitány folyó hó 16-án észlelte városunk határán a szabadkai vágásban.

Nyilvános nyugtázás. A helybeli polgári olvasókör márczius 15-én rendezett közvacsorája alkalmával a helyben felállítandó Tompa-szobor javára gyűjtést eszközölt, melynek eredménye 9 fnt 02 kr. volt. (Ezen összegben van Holländer Lajos ur 2 fnt 12 kros adományja is.) — Midőn ez összeg t. Rónay Gyula ur utján hozzám jutását nyilvánosan nyugtatványozom, nem mulasztatom el meleg köszönetem nyilvánítani azoknak, kiknek hazafias lelkesedése a szabadság napján ily nemesen nyilvánult. Dr. Veres Samu.

Vármegyei újdonságok.

Körorvos választás. E hó 17-én tartott meg Pelsőczön a körorvos választás, mely alkalommal 84 szavazattal dr. Gescheidt kapott 72 és dr. Báthory 12 szavazatot.

Eljegyzés. Kovács Géza, szolgabírósi hivatalnok Feleden, a mult heten jegyzte el Demecs József ipolybolyki kántortanító szeretetreméltó Teréz leányát.

Halálhír. Hoffer Tivadar közszeretben álló jolsvai erdész folyó hó 14-én a budapesti orsz. tébolydában meghalt. Halála nem jött váratlanul, mindamellett Jolsván mély részvétet keltett. Pontos hivatalnok, jó férj és barát, gondos családapa volt, kinek halálát fiatal özvegye s három kis árva sira sira. Aldás emlékére!

Márczius 15-ike a vidéken. E történelmi emlékekben gazdag nap hova tovább általános nemzeti ünnep számba megy, a mi igen örvendetes s kézzel-fogható bizonyítéka népünk erősbödő nemzeti önértetének. — G. Simonyi község értelmes lakosai is — mint minden évben, úgy most is megünnepelték a magyar szabadság születésnapját. A zsűfölség megtelt templomban Batta György lelkész mondott gyújtó hatású beszédet, az énekar pedig Csizy Miklós vezetés alatt hazafias dalokat énekelte. Este az iskolahelyiségben jól sikerült mulatság is volt. — Iványiban Fáy István földbirtokos rendezte a szépen sikerült ünnepélyt, melyen a környék intelligenciája is szép számban jelent meg. Az énekkart Katona Pál tanító vezette. — Ratkórol írják nekünk, hogy márcz. 15-ről az ottani lakosság ez idén először emlékezett meg, s jöllehet ez első alkalommal még kevesen vettek részt az ünnepélyen, mely a községi tanácssteremben folyt le, de alapos a remény, hogy jövöre a lakosság apraja nagyja egyiránt meg fogja ünnepelni az emlékezetes nap évfordulóját. Erre kilátás van már azért is, mert a mostani alkalommal lelkesült, hazafias felköszöntők hangzottak el az ünnepélyen, mely a jelenvoltakra mély hatást gyakorolt.

A szabadság napját Jolsván is közvacsorával ülték meg, mely alkalommal Bazilidesz Gusztáv h. polgármester mondott szépen átgondolt beszédet, kifejtve hogy 6 nap vívmányai mire kötelezvé minden igaz hazafit. Jurin Samu a magyar nemzetet és hazát elítelve, Sándor József az egyetlen még élő jolsvai 48-as honvédhúszárt. Madarász Józsefet köszöntötte fel, ki az ünnepők sajnálatára — veje halála miatt — a közvacsorán nem jelenhetett meg.

Márczius 15-ike Sajó-Gömörön, mint minden évben, úgy mostan is megülte városunk tősgyökeres magyar és hazafias lakossága a nagy és örökké emlékezetes 1848. márczius 15-ének évfordulóját; a melyeknél szebb, dicsőbb és nevezetesebb napja a magyar nemzet ezred éves történetének keves van! A szabadság, testvériség és egyenlőség napja marad márczius 15-ike mindaddig, míg magyar él e földön! — A magasztos nemzeti ünnepélyen a kis városnak öregje és apraja, a város érdemes előjárósága és a polgári iskola növendékei tanáraikkal együtt megjelentek! A városi dalárda elsőben a „Kossuth indulót“, majd a Szózatot“, a „Kossuth nótát“ és végül a „Rákóczy indulót“ énekelte. — Az ünnepi szónoklatot Hegedűs János tanár mondotta; és szép beszédben méltatta a nagy márczius 15-ének vívmányát és az azt megelőző küzdelmeket, a melyeket a magyar nemzet századokon keresztül harcolt nemzeti alkotmányának építésében tartásáért, önálló és független voltaért. — Záhonyi János és Bogár Lajos szép alkalmi felolvasásaikkal szintén igen emelték az ünnepély lényét! Az ünnepély végével az összesereglett ünnepelők Kossuth Lajos lelkes eljenzése között oszlottak szét!

Putnokról írják nekünk: Kaszinóink ez évi közgyűlésének napja egybeesvén újjáébredésünk nagy napjával: márczius 15-ével, nagy lelkesedéssel karoltuk föl a megpendített eszmet, hogy e nemzeti ünnepet emlékéhez méltóan megüljük. — A kaszinói közgyűlés, melyet szeretve tisztelt elnökünk gr. Serényi Béla lendületes szavakkal nyitott meg, örömmel hallhatta az elnök jelentéséből, hogy kaszinóink könyvtára, mely zsenge korát éli meg, örvendetes módon növekedik, gyarapszik, s hogy könyvtárunk gyarapodását mennél előbb láthassuk. Fekethe Nándor kaszinói igazgató indítványára nyomban a köz-

gyűlés befejezése után egyes tagok által nagyobb összeg ajánlatot föl kamat nélküli kölcsönként könyvek vásárlására. A közgyűlés ezután megejtő tisztviselőinek és választmányának megválasztását, melynek eredményeként: elnökül gróf Serényi Béla, igazgatóul: Fekethe Nándor, pénztárossá: Járdánházy Dénes, jegyzővé: Jaczko Emil választották el. — A közgyűlés buzgó elnökének elítetésével véget érven, a társaság tagjai a társas vacsora kezdetéig szórakozva mulattak. — Esti 8 órakor a jelenlevő közönség átvonult a helybeli „Vám“ vendéglő nagytermébe, hol is már terített asztalok mellé letelepedvén, már az első fogás után megindult a szebbnél szebb beszédek sora. — Résztint a nemzeti ünnep emléket, résztint az akkori nagy idők alakjait varázsolták emlékezetünkbe szónokaink és elítették lelkes szavakban a hazát, nemzetet; résztint pedig elítették a társaság jelenlevő nevesebb tagjait. Fűszerte az est kedélyes voltát, hogy a szives vendégek között volt Komoróczy Miklós kacagató, humoros előadásával az egész est folyamán lebilineselte az emelkedett hangulatu levő közönséget. Az ünnepély a reggeli órákban ért véget. Adja Isten, hogy jövöre is ily hazafiasan és kedélyesen ünnepeljünk meg nemzeti nagy napunk évfordulóját: márczius 15-ét. A szónokok közül főlemlitem a Borsodból átlátogatott Batta Antalt, ki ritka szép szavakban elítette a hazát és Kossuth Lajost. — Komoróczy Miklós szavataival is nagy hatást ért el, Fekethe Nándor a vendégeket elítelve. A toasztok sorát egy a nagy napra vonatkozó rövid beszéddel Jaczko Emil nyitotta meg. A nemzeti nagy ünnephez méltóan hazafias dalok elneklésével fejezték az be.

Gyermek betegség. Baracza községben a ronesoló toroklob nevű ismert veszéyes gyermek betegség az utóbbi időben nagyon szedte az áldozatokat. Ha meggondoljuk, hogy a 25—30 közt levő tanköteles közül 7 halt meg a legrövidebb idő alatt, lehetetlen, hogy aggály ne töltse el az embert a baraczai gyermekvilág jövő sorsa fölött.

A szeszélyes márczius. Feleden f. hó 15-én a délutáni 5 órakor Rimaszombathba induló vonat utasai ritka márcziusi látványban gyönyörködtek. Magyoro-nagyságu jégeső hullott, melyen tavaszi napsugár villogott át, s a villám czikázása és menydörgés ellentétéül a keleti égbolton egy gyönyörű tarka szivárvány ive ragyogott. A tünemények ugyaneegy pillanatban volt látható s mintegy tíz percig tartott.

Tűzesetek a megyében. Rozsnyón a Keszi-féle lakó ház és ifj. Kiss Károly csüre, a benne felhalmozott nagymennyiségű széná és szalmakészlet meg gazdasági eszközökkel; Pelsőczön pedig Nemesák János istállója lett a mult heten lángok martaléka.

Vegyes hírek.

Findura Imre városunk szülötte, lapunk érdemes munkatársa ma este Budapestén az iparos-kör dísztermében fölválaszt fog tartani ily czimmel: „A régi czéhek életéből.“

Hurbán szobrára, a „Narodnie Noviny“ jelentése szerint 2549 fnt 62 kr. gyűlt össze. Eddig hát csak jó volna, hanem előbb tán egy külön önálló tőzországoeskat is kellene pánszlávjainknak valahol szerezniök, ahol azt a harmadfelezer forintos éreza postolt felállítanák. Magyarországon aligha lesz belőle gálczkő.

A magyar tanuló országos tornaversenyé nem fog elmúlni megyénk fiatal nemzedékének részvétele nélkül. Mint ugyanis örömmel értesülünk, a rozsnói két gymnásium növendéke közül összevéve negyvenkettőn, a nagyroczek középkereskedelmi iskolából pedig huszonkettőn allanak ki majd a küzdő porondra. Utóbbiak egyikét az iskola saját költségen szállítja fel a fővárosba, a többiekre eső kiadások fedezését pedig önkéntes lelkesültséggel maguk a szülők ajánlották meg. Remélhető, hogy a jó példa ragadós lesz s így helybeli tanítványaink sem marad el a magyar Olympus alól.

Újdonságok tiszta gyapjúkalmekben érkeztek Steinfeld es Fischer feñi szabó üzletebe Miskolczon. Nevezett cég főtörekvésének tartja a ruhák elkészítésére és elegáns kiállítására a legnagyobb figyelmet fordítani. Tavaszi és nyári szövet újdonságokból minták, jutányos árak jelzésével, készséggel küldetnek. Rendelések a rimaszombati országos vásárok alkalmával (Rózsa vendéglőben) Steinfeld és Fischer cég által elfogadtatnak.

„Szövekezés“ Dr. Bernáth Istvánnak ebből a kitűnően szerkesztett s érdeklét körökben mind nagyobb tért és elismerést hódító folyóiratából immár a II-ik évfolyam 3-ik füzetét kaptuk. Tartalma: I. Az ezredév végén. II. Új alakulások. III. A birtokos kötelességei. IV. Mezőgazdák szövekezete. V. A középbirtok hitele. VI. Hitelegyletek. VII. országos termény és iparszövetkezet. VIII. A pálinka Ausztriában. IX. A kisgazdák ereje. X. A szociális kérdés megoldása. — Rövid közlemények stb. Nem győzzük elége olvasóink figyelmébe ajánlani ezt a jóra való vállalatot, mely céljának szertföltt gyakorlati jelentőségénél fogva, közgazdasági életünk újjateremtésére nézve, valóban nagy horderejű eszmék zászlóvivője és mint ilyen, már szokatlan olesósága miatt is nagy elterjedésre tarthat számot. Ara mindössze 1 fnt évenként. Előfizetelni Hornyánszky Viktor könyvkereskedésében. Budapest. Akadémia-palota.

„A nagyelkűség ritka példája“ gyanánt említi meg az „Ev. Népiskola“ Breznik János selmeczbányai lyceumi igazgató ama tettét, mely szerint a bányakerületi „Segítő intézet“ 8400 frtnyi összegét, mely a esőbe jutott békés-esabai néplankba volt elhelyezve, nevezett igazgató, mint az egyesület pénztárnoka, nehogy ez egyesület kárt szenvedjen, a saját birtokaira tábtáztatta. Biz az ilyen eszeledet nem szorul díszretre.

Hol es milyen magot vegyünk? Ez a kérdés, mely a vetés idejének közeledtével minden tavaszszal újra meg újra felmerül, nem kis gondot okoz azoknak a gazdáknak és kertészeknek, a kik ocsut vetni és gazt aratni nem akarnak. Tudjuk, hogy szivesen veszik ilyenkor a jó tanácsot, ha megbízható oldalról kapják. Hát mi nagyon is szivesen és meggyőződéssel felhívjuk a gazda és kertészközönség figyelmét egy ilyen megbízható tanácsadóra, minden irányban való tájékoztatóra, midőn tudatjuk, hogy Mauthner Ödön budapesti magkereskedő legújabb nagy árjegyzéke megjelent. Ebben megtalálja azt, a mire szüksége van, de nem egyszerűen a neveket felsorolva, — hanem ép azért nevezhetjük tanácsadónak és tájékoztatónak — mert minden növényfajnak megtalálja benne rö-

vid ismertetését, tenyésztési módját s azt, hogy milyen talajban mily viszonyok közt és milyen mivelési mód mellett tenyészik legbiztosabban? E legújabb árjegyzék is, mely 160 nagy negyedret oldallal gazdagon illusztrálva jelent meg, és kívánatra ingyen és bérmentve küldetik meg, azt mutatja, hogy a rendkívüli lelkiismeretes magyar czég tulajdonosa valóban sem farságot, sem áldozatot nem kimél, a midőn a gazdaközönség érdekeit szolgálhatja s azért ujlag melegen ajánljuk szíves figyelembe.

Felelős szerkesztő: **Dr. Veres Samu.**
Kiadó-tulajdonos: **Dr. Bernát István.**

Magán-hirdetések.

Szabó Ágostonné szül. Ragályi Sarolta ragályi földbirtoka egymásután következő hat — vagy kilencz — évre bérbe kiadó.

Bővebb értesítést ad Budapestben (Ferencz József-rakpart) 10-ik szám.

Szabó Ágoston.

HUSEK FERENCZ

CZIPÉSZ.

(Rimaszombat Jánosi-utca 26.)

Ajánlja a n. é. közönség figyelmébe az ujonnan berendezett **férfi, női és gyermek lábbeli raktárát.**

Dús választékot tartok mindennemű **bőr, laszting, vászon és színes bőrből készített czipőkből**, a lehető legjutányosabb árak mellett.

Mérték szerinti megrendelések gyorsan és pontosan teljesíttetnek. **Czúg-betétek** elvállaltatnak — A n. é. közönség becses látogatását kérve, vagyok tisztelettel

HUSEK FERENCZ.

Örök áron eladó.

Pál György tulajdonát képező sajtó-gömöri lakkháza, mely 3 szoba, meleg konyha, étkamra, lugzóhely, fatartó vagy kocsiszin s egy marhastállóból egy vonalban eseréptetővel fedve, 20 öl hosszban a piacon, 3 hold belsőségben nagy kerttel a nyugati oldalon álló, ehez tartozó egy tagban levő 8 hold rét, 5 hold szántóföld s 3 kapás szőlőhegy együttesen vagy külön-külön is örök áron eladó. — A venni szándékozók értekezhetnek a tulajdonossal Nyústyán.

Alkalmas bevásárlás.

Paul Antal Ó-Antalvölgyi üvegyáros urtól az összes — kerti melegágyakhoz alkalmas — **tábla-üveget** megvettem, mi által üzletemben oly tultömöttség állott elő, hogy kénytelenítve vagyok e czikkeken tudadni és azt a **gyári áron alól** a t. cz. közönség rendelkezésére bocsájtani.

Egy zsokk tábla üveg ára 1 frt 10 kr.

Egy láda (5 zsokk) ára 5 frt 50 kr.

Számos megrendelést kérve, maradtam kiváló tisztelettel.

Rimaszombat, 1891. márczius 1

3—*

Haas Salamon,

üveg- és porcellán kereskedő.

Árverési hirdetemény.

821. sz. — Alólírott kiküldött végrehajtó az 1881. évi LX. t. cz. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a magyar királyi belügyi miniszteri tárcza javára **Koleszár István és társai** nyusztai lakosok ellen 140 frt 14 kr. tőke és eddigi 29 frt 30 kr. s még felmerülendő járulékaik erejéig elrendelt kielégítési végrehajtás alkalmával lefoglalt és 247 frtra becsült tehének és juhokból álló ingóságok, nyilvános árverés nán eladatnak.

Mely árverésnek a fenti számú kiküldést elrendelő végzés folytán Rimaszombat városában a marhavásár-téren leendő eszközésére 1891. évi márczius hó 20-ik napjának délelőtti 10 órájára határidőül kitézetik és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok ezen árverésen az 1881. évi XII. t. cz. 107. §-a értelmében a legtöbbet ígérőnek becsáron alól is eladni fognak.

Az elárverezendő ingóságok vételára az 1881. évi LX. t. cz. 180. §-ában megállapított feltételek szerint lesz kifizetendő.

Kelt Nyústyán, 1891. évi márczius hó 13-án.

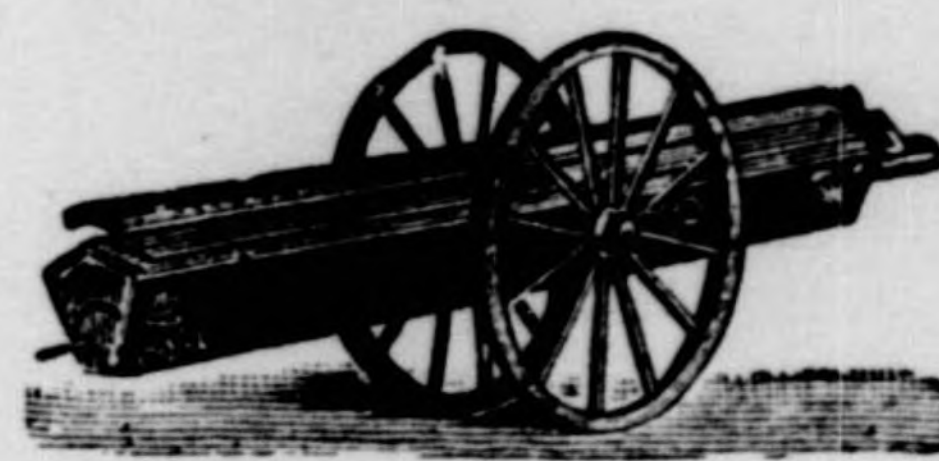
Prúnyi Vilmos,
szolgabírósi végrehajtó.

FLEISCHER és TÁRSA

gépgyára és vasöntője Kassán, Eperjesi-ut II. sz.

Ajánlunk a t. gazdaközönségnek a tavaszi idényre szükséges gépeket, nevezetesen: **szilárdan szerkesztett könnyű Sorvető és szórvavető gépeket, Ekéket és boronákat, Hengereket, lókapákat, stb.** Továbbá **Backer- és magtörőstákat**, mely gyártmányainknak gépgyárunkban **állandóan jelentékeny készletét tartjuk.**

Szállítunk továbbá saját gyártmányu s legjobb szerkezetű szeszgyár- és malomberendezéseket, gőzgépeket és gőzkazánokat, házi- és egyéb szivattyukat stb. — Elhasznált gépek, különösen

gőzmozdony és gőzcsepplők

pontos átigazítását és javítását a legjutányosabban eszközöljük.

6—6

Gyártmányaink képes jegyzékét b. kívánatra ingyen és bérmentve küldjük.

Árverési hirdetemény.

493. sz. — Gömör-Kishontmegye, rimaszombati járás, Fűrész község határában a volt urbéresék és a közönség tulajdonát képező erdőkből a nagyméltóságú földmívelésügyi magyar királyi miniszteriumnak mult évi 75750. számú magas rendeletével történt engedélyezése alapján 64.2 illetve 35.7 kataszteri hold területen levő tűzi- és szénfára alkalmas mintegy 20000 ürköbméter bükkfa mennyiségnek tövön való eladása iránt **folyó évi április hó 15-én** Fűrész község házánál délelőtti 10 órakor árverés fog tartatni.

Kiküldési tő-ár ürköbméterenkint 70 krajczár. 1000 frt bánatpénz teendő le, illetve a netaláni ajánlathoz esatolandó, mely utóbbi esetben az ajánlat mellett határozottan kiteendő, hogy az árverési feltételeket ajánlattevő ismeri és azoknak önként alá veti magát.

Az árverési feltételek a rimaszombati járás főszolgabírói hivatalnál a hivatalos órák alatt bármikor megtekinthetők.

Legközelebbi vasútállomás Tiszolez 3/8 knter.

Nyústyán, 1891. márczius hó 10-én.

Kubinyi, főszolgabíró.

Hirdetés.

A legközelebbi **Losonez-Tugári országos vásár** f. évi márczius hó 31-én és április hó 1-én lesz megtartva. **GOLDBERGER D.**

vásárjogbérő.

Pályázati hirdetemény.

Az alsó-pokorági ev. ref. egyház folyó év nyarán új templomot szándékozik építtetni.

Az építkezési feltételek a helyszínen a tanítói lakon, alólírott lakásán vagy e lap kiadóhivatalában bővebben megtekinthetők.

Vállalkozni szándékozók fölhivatnak, hogy pályázatukat a szükséges terv- és költségvetéssel együtt a zeherjei ev. ref. lelkészi hivatalhoz f. év és hó 26-dikáig adják be.

Zeherje 1891. márczius 10.

Konez Károly, ev. ref. lelkész.

Hirdetemény.

A báró **Vay Dénesné** tulajdonát tevő derencsényi erdőben körülbelül 600 — 800 köbölíg menő **cserhántásra alkalmas tőgyfa-mennyiség** eladó.

Értesítést ad **Molnár József** ügyvéd Rimaszombatban.

Melyik lapra fizessünk elő?

Gazdag tartalmánál, nagy terjedelménél fogva a legolesőbb magyar lap az

„EGYETÉRTÉS”,

a mely az új évvel immár 25-ik évfolyamába lépett. Ez a magyar olvasó közönség lapja. Hiteles forrásokból származó **értesületeinek** gyorsasága, aapossága és sokasága, rovatainak változatossága, kitünősége, a különböző olvasmányok gazdag tárháza tették az „Egyetértés” népszerűvé. Az **országgyűlési tárgyalásokról** a legrészletesebb s e mellett tárgyilagos hű tudósítást egyedül az „Egyetértés” közöl. **Gazdasági rovata** elismert régi tekintélynek örvend. A magyar **kereskedő s gazdaközönség** nem szorul többé idegen nyelvű lapra, mert az „Egyetértés **kereskedelmi s tőzsdéi tudósításainak** bőségével s alaposágával ma már nem versenyezhet más lap. A **kereskedő, az iparos s a mezőgazda** megtalálja mindazt az „Egyetértés”ben a mire szüksége van. Változatosan szerkesztett tárczájában, **annyi regény-olvasmányt ad, mint egy lap sem.** Két három regényt közöl egyszerre, úgy, hogy egy év alatt 30—40 kötetnyi regényt, részint eredetit, részint a külföldi legjelesebb termékeket jó magyarságu fordításban kapnak az „Egyetértés” olvasói. A ki olvasni valót keres és a **világ folyásáról gyorsan és hitelesen akar értesülni,** fizessen elő az „Egyetértés”re, melynek előfizetési ára egy hóra 1 frt 80 kr., negyedévre 5 frt s egy évre 20 frt. Az előfizetési pénzek az „Egyetértés” kiadóhivatalába küldendők. Mutatványszámot a kiadóhivatal kívánatra egy hétig ingyen és bérmentve küld.

OCCASION!

Tisztelettel hozom a n. é. közönségnek szíves tudomására, hogy a helyben fennállott **GOTTFRIED-féle** üzletnek tulnyomólag **karton- és ruhaszövetekből** állott egész árukészletét megvettem s ez által raktáramban oly tultömöttség állott be, hogy ezen árukat **feltűnő olcsó árban** elárusítani határoztam.

Ezen alkalmat felhasználva a saját raktáramból is összeállítottam egy igen nagy mennyiségű — részben egész ruháknak való — nagyobb részben azonban a legfinomabb ruhaszövet-maradékokból álló árukészletet, a melyeket szintén **feltűnő olcsó árban** szándékozik a n. é. közönség rendelkezésére bocsájtani.

Czélom, hogy ezen árumennyiséget minél rövidebb idő alatt eladhassam, s ezen czélom elérésére az **árak feltűnő olcsósága** nekem elég biztosítékot nyújt.

Tekintve a tavasz közeledtét teljesen hiszem, hogy a n. é. közönség e ritkán kinálkozó alkalmat felhasználva, tömegesen fog engem b. látogatásával szereneséltetni.

Végül van szerenesém még megemlíteni, hogy tavaszi ujdonságaim nagyobb-részt már megérkeztek.

Rimaszombat, 1891. február hó 22.

Kiváló tisztelettel:

ENGEL ADOLF,
divatárkereskedő (Főter 13. sz.)

4—*